a poştală plătită în numerar conferm aprobarei Dir. G-le P. T. T. No. 120228/

No. 47 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

SANIA INFERNALĂ

AMANUNTE DESPRE

PREMIILE DE

10.000 Lei

RELATIV LA JOCURI SE GASESC IN PAGINA II-A A FASCICOLELOR No. 44 — 45 — 46

Citiți

ULTIMELE NOUTAȚI APARUTE IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

DIVERSE INSEMNARI
de I. SUCHIANU . . . . .)

ICOANE DUNARENE
de MIHAIL TICAN RUMANO . . . Lei 75

DESPOT VODA
de C. GANEA . . . . . Lei 80

SANIA INFERNALĂ

CAPITOLUL I

Cealaltă jumătate de hârtie

Raimondo, Marius și Jean Bart, cei trei cercetași cu credinciosul lor negru Zomba, erau ocupați, în jurul orașului Irkutsk și al lacului Baikal de câtva timp cu ceva...

Cu ce ?

Cu ceva teribil : să urmărească o asociație de banditi care purtau ca semn distinctiv o mască neagră.

Acești banditi, afiliați nihiliștilor, aveau un dublu scop: să ucidă pe guvernatorii ruși și să provoace turburări în armată.

Dintr'o bucată de hârtie pe care întâmplarea făcuse s'o găsească, cei trei cercetași aflaseră că banditii s'au refugiat pe malurile lacului Baikal.

Această bucată de hârtie nu era decât jumătatea unei scrisori misterioase.

Singuri, cercetașii nu ar fi fost destul de puternici spre a lupta cu succes, de oarece se știa că banditii erau doisprezece.

Dar cei trei tineri lucrau în colaborare cu guvernul din Irkutsk.

Mai întâi, câteva zile, făcură investigații pe contul lor, spre a cunoaște obiceiurile răufăcătorilor.

Dar, într'o seară, după ce culeseseră toate elementele informative, hotărâră să lucreze în cooperare cu forțele militare și polițienești, începând ofensiva a doua zi.

Trebuiau sau să izbândească, sau să moară.

In revărsatul zorilor, a doua zi, o sanie eși din Irkutsk, trasă repede de șase cai, trei câte trei, mânați de un cazac uriaș, și înainta spre ghețurile fluviului Angara.

In această sanie, înveliți în blănuri călduroase, cei trei cercetași, căpitanul Ivan Ivanovici, însărcinat de guvern cu conducerea expediției, comisarul de poliție Atanasie Georgevici, locotenentul Boris Korsakow și Zomba. Orașul era la cincizeci de kilometri de locul unde fluviul se vărsa în lac.

Grație iuțelii cailor siberieni, mici, puternici și viguroși, acei cincizeci de kilometri, socotind două opriri spre a-i mai lăsa să răsufle, trebuiau făcuți în mai puțin de cinci ore.

Așa se gândea căpitanul, care, până atunci, nu se mai dusese până la lac într'o sanie, cu niște cai iuți care fug în linie dreaptă.

Prevederile căpitanului nu fură juste. Soarele era bine sus, când Ivan Ivanovici, recunoscând după înfățișare, că nu mai este departe până la lac, ordonă cazacului să oprească.

Toți coborâră.

Sania fu ascunsă după un mic deal unde trebuia să rămână sub paza uriașului conducător.

Inainte de a pleca din oraș fuseseră de acord să exploreze malurile Baikalului, nu peste ghețuri ci urmând malurile.

Inainte de a eși din cazarmă, cercetașii și ofițerii studiaseră bine harta lacului.O împărțiseră în sectoare.

Fie-care trebuia să fie cercetat de doi oameni.

Raimond și Jean Bart lucrau împreună.

Marius și Zomba aveau altă direcție.

Comisarul și locotenentul alta.

Căpitanul, pe un deal, observa împrejurimile lacului spre a semnala pericolul cercetătorilor, dacă acesta s'ar fi ivit.

El însuși, ar fi alergat spre locul amenințat.

Ceilalți, la un semnal, trebuau să vină la dânsul.

Se înțelege că toți erau bine înarmați.

Se suiră pe o ridicătură de unde puteau să domine împrejurările.

De aci, exploratorii vedeau în toate sectoarele.

Apoi scoborând se separară în perechi, așa cum fusese aranjat și se pierdură reciproc din vedere.

Dar toți puteau vedea pe căpitan ascuns în vârful dealului și care, la rândul său putea urmări mersul celor trei grupuri.

Raimond și Jean Bart se îndreptară spre est.

După un sfert de oră, Jean Bart văzu urme de pași adâncite în zăpadă. Trebuiau să dateze de o zi, cel puțin de oare ce aveau pereții găurilor puternic înghețați.

— Na ! Na !... — zise Jean Bart. — ieri a trecut cineva pe aci.

— Da — zise Raimond — și după direcția pașilor, indivizii se îndreptau spre lac și veneau de pe malurile Angarei.

„Zic indivizii pentru că văd două feluri de urme diferite ca mărime.

— Ei bine ! — reluă Jean Bart — minunea sunt în sectorul nostru, n'avem altceva de făcut decât să le urmăm.

In timp ce se aplecau să vadă mai bine urmele, avură surpriza să vadă că ceva eșea din zăpadă, ceva ascuțit.

Văzură unghiul unei hârtii care eșa din ghiață.

— O hârtie aci ! — făcu Raimond a cărui atenție era încordată. — Iată, de exemplu, un lucru ciudat.

— Cu atât mai mult cu cât pe aci nu cred să treacă multă lume.

„Cine știe dacă hârtia asta nu ne va da vre-o indicație ?

„Nu e un jurnal... e o hârtie de scrisoare, și uite... de proveniență englezească.

— După ce o recunoști ?

— Oh ! foarte ușor. Privește-o prin transparență.

„Vezi filigrama ? Ei bine, e o marcă englezească, pe care eu o cunosc foarte bine.

— Ah ! repede o mai iei pe panta deducților.

— Dar, ce ? marca asta nu-ți spune nimic ?

— Nimic ! — zise Raimond ridicând din umeri.

— Nu recnoști un leu heraldic ?

Raimond, privi mai bine.

— Ei, da! e adevărat !

— Ei ? E leul Angliei ! Nu sti că mai toate hârtiile englezești au acest leu ?

— Ai dreptate.

„Dacă e o hârtie de scris, trebue să fi fost scris ceva.

— O scrisoare !

— Ar fi puțin probabil !

— Să vedem !

Scoaseră bricegele care erau de oțel fin.

Cu vârful scobiră ghiața, fiecare într'o parte.

Scobeau cu mare precauție spre a nu fărâma hârtia.

După câteva minute, avură satisfacția să vadă pe hârtie câte-va cuvinte scrise în caractere rusești.

Continuară și putură să scoată toată hârtia.

Văzură că era un fragment de scrisoare.

Dar fiindcă nu știau rusește și nu înțelegeau nici literile, o suciră și o învârtiră printre degete; nu-i veneau de leac.

— E un fragment de scrisoare — zise Jean Bart.

„E o scrisoare ruptă în jumătate.

„E ceva important sau nu ?

„Dacă am ști rusește !

— Trebue să lămurim chestia — decise Raimondo. — Poate să aibă vreo legătură, cu afacerea noastră...

— Înțeleg — reluă Jean Bart — trebe să ne întoarcem la căpitan.

— Apropo ! e mai aproape de noi de cât ceilalți.

Se înapoiară repede spre ofițerul care urmărea cu binoclul evoluțiile exploratorilor.

Acesta fu destul de mirat când îi văzu înapoindu-se și le eși înainte.

Tinerii îi povestiră chestia cu hârtia.

Dar abia își aruncă ochii pe ea și Ivan Ivanovici scoase o exclamație :

— Dar, stați să v'o citesc !

Și citi:

„Conjurații din Baikal sunt ascunși într'o grotă ascunși de un zid de ghiață, absolut la fel cu zidurile de ghiață ce s'au produs prin infiltrările apei înghețate și în alte locuri de pe mal.

Spre a-l recunoaște, trebue să vă urcați pe talusul căei ferate transsiberiane, exact la înălțimea cantonului 897, privind în linie dreaptă stâlpul de telegraf care se află la stânga. Vedeți zidul de ghiață tăiat tăiat în două de acel stâlp.

„Conspiratorii sunt unsprezece, printre cari trei fruntași cu șeful totdeauna cu o mască neagră.

„Nu știu cine sunt fruntașii aceștia și nimeni nu-i cunoaște".

Căpitanul ridică capul :

— Altceva nimic — zise.

— Dar mi se pare că e destul ! — observă Jean Bart. — Din nenorocire, de oare ce grota e închisă cu un zid de ghiață, nu văd cum se poate intra.

„Să asaltăm zidul cu lovituri de topor, ar fi riscant, de oare ce banditii vor fi prevăzut acest lucru.

— Aci nu avem decât jumătatea unei scrisori — asta e clar — zise Raimondo.

„Trebue să fie un conspirator care a scris-o poliției.

„Cine știe cum s'o fi pierdut cealaltă jumătate !

„Poate că e tot pe acolo unde am găsit pe asta !

— Cel mai bun lucru e să mai căutăm propuse căpitanul.

Jean Bart aderă :

— Dar, — adăugă — în cazul acesta, e inutil ca ceilalți să mai meargă separat.

„Mi se pare că ar fi mai bine să mergem cu toții în căutarea celei de a doua jumătăți a scrisoarei.

„E bine să ținem un mic consiliu.

„Acum trebue modificat planul inițial. Nu credeți ?

— Foarte just ! — aprobă căpitanul. Scoase un fluer de argint și fluieră de trei ori la rând.

Era semnalul de rechemare.

Veniră întâi Marius și Zomba, apoi, locotenentul și comisarul.

Puși în curent cu descoperirea, se hotărî în unanimitate să se caute restul hârtiei.

Fu o căutare zadarnică de o oră.

Atunci, se ținu un consiliu, spre a se hotărî ce e de făcu

In primul loc, să se meargă la punctul indicat, pe linia ferată, și acolo să repereze, cu ajutorul stâlpului telegrafic, locul exact, unde se afla grota aceia, ascunsă de peretele de ghiață.

Dar pentru a ajunge acolo, trebuiau să apuce pe un drum care i-ar fi descoperit dinspre marginea lacului,

Până atunci fuseseră ascunși de privirile oricui s'ar fi plimbat pe ghiața lacului.

Era necesar să nu fie descoperiți. Se hotărîră să facă un lung înconjur spre a ajunge la linia ferată, la înălțimea cantonului.

Întrebuințară o oră.

Ajunși în acel loc, se așezară jos, așa cum le indica scrisoarea, așa ca să aibă dinanite stâlpul telegrafic.

Căpitanul se uită cu binoclul.

— E adevărat! Există, acolo, tăiat în două de stâlpul acesta, un zid de ghiață cam prea regulat față de cele produse de infiltrarea apei prin stângi.

Dar ce nu înțeleg e cum se intră și ese prin el.

Trebue să mai fie o ieșire arătată n partea a doua a scrisoarei.

In timp ce căpitanul vorbea, locotenentul care avea și el un binoclu, examina suprafața lacului.

Marius văzu cum binoclul se îndrepta încet spre stânga.

— Na! gândi Marius!

„A văzut ceva...

Și, nemai putându-se stăpâni, întrebă pe Boris Korsakow.

— Ce vezi?

Boris se întoarse.

— Văd o hârtie pe care vântul o plimbă pe ghiață.

— O hârtie pe ghiață... Ești sigur? N'o fi altceva?

— Oh! nu! O văd bine... E hârtie... o hârtie înghețată...

— Ciudat! Dacă ne-am duce să vedem? propuse Marius. — O hârtie pe lacul Baikal nu se vede în fiecare zi...

— Și eu m'am gândit!

„N'o fi cealaltă jumătate a scrisorii?

— Și eu m'am gândit!

— In oric caz, e posibil! conchise el.

Cercetașul și locotenentul se duseră lângă ceilalți, spre a le spune descoperirea.

Căpitanul fu de părere să se caute imediat hârtia.

Locotenentul rămase în observație, spre a repera exact locul unde era hârtia și zise

— Acolo, suprafața lacului e netedă și hârtia va ajunge lângă noi.

„Apoi ne va fi ușor s'o luăm de oare ce în acol loce sunt stânci după care ne putem ascunde.

Sfatul era bun.

Așteptară.

Vântul sufla cu intermitență. Cei doi ofițeri care urmăreau cu binoclul sborul hârtiei, semnalară mai multe opriri

Trebuia luată chiar de pe lac ?

In acest caz era imposibil să nu fie văzuți de bandiți, sau de vre-o sentinelă a lor pusă unde-va.

In cele din urmă răbdarea tuturor fu recomensată ; o aripă de vânt mai puternică împinse hârtia.

— Uite-o, s'a oprit ! zise căpitanul.

Boris adăugă :

— Mă duc eu s'o iau, fiind că știu exact unde e

— Du-te.

Scoborînd încet, dispăru după o cotitură.

Căpitanul nu pierdea din ochi hârtia.

După o jumătate de oră, în care fiecare își stăpânea cu greu nerăbdarea, Ivan Ivanovici zise :

— Nu văd pe Boris, dar văd mâna lui cum ese de după o stâncă... caută hârtia... o apucă... se retrage...

Suprafața lacului, cât vedeai cu ochii era absolut pustie.

Ziua luminoasă, cu soare, făcea să scânteeze ghețurile.

Era un peisaj, grandios, aproape solemn.

Domnea o tăcere absolută.

Dar auziră un sgomot de pași și întorcând capetele văzură pe Boris care, cu bratul în sus, agita truimfal o foaie de hârtie.

— Boris e mulțumit — zise căpitanul —.

Asta înseamnă că a citit hârtia.

După câteva minute Ivan Ivanovici citea :

— Ora cea mai bună spre a surprinde pe conspiratori e către două noaptea.

„Atunci, toți dorm.

„S'ar putea amesteca un narcotic în alimente. Eu nu voi mânca.

„Vor fi adormiți când eu, cu cuțitul voi deschide așa ca să poată intra cazacii.

„Răspunde ca de obicei".

Nimic altceva.

— Răspunde ca de obicei ! — repetă căpitanul. — Deci individul acesta, care a scirs e unul din conspiratori și corespundea deja cu cineva !

„Cu cineva de la poliție sau din armată !

„De ce nu știu eu nimic ?

— Și eu ar trebui să știu — zise comisarul.

— Câte mistere ! — declară Raimondo.

— In orice caz — zise Marius — un lucru e sigur : la orele două noaptea cineva va aștepta.

— La două ? — întrebă Jean Bart. — Dar în ce noapte ?

„Pe scrisoare nu e nici o dată...

„Zice : „Răspunde ca de obicei".

„Răspunsul, desigur, trebuia să specifice data.

„Cui să răspundă și în ce mod ?

— Așteptați — zise locotenentul — văd că mi-a scăpat ceva.

Privea hârtia și arăta ceva scris de mână, cu un scris diferit.

Ceea ce dovedea că cineva scrisese grăbit, poate noaptea.

Căpitanul traduse, în franțuzește :

„Inutil să răspunzi.

„Vă aștept în noaptea de 27 Decembrie. E unica posibilitate, din motive ce nu pot spune. După, va fi prea târziu și trebue așteptată o nouă ocazie.

„Deci, fără răspuns ulterior, suntem de acord pentru 27, la două noaptea.

Dacă nu veniți cu atât mai rău".

— Iată, zise căpitanul. — E limpede că această scrisoare a fost scrisă în două rânduri. Prima, în liniște, cu cerneală ; a doua, din ce cauză, nu știu, cu greu și cu creionul.

— 27, observă Jean Bart — e noaptea viitoare. Azi suntem în 26.

— Dar cum a fost ruptă scrisoarea — obiectă Raimondo — și aruncată așa ?

Și am găsit-o în două puncte diferite și îndepărtate...

— Nu putem ști. In orice caz, e sigur că autorul ei, de oare ce nu mai e în mâinile sale, o crede ajunsă la destinație.

„E imposibil să piardă cineva o scrisoare așa de importantă !

— Dar cui a fost adresată — întrebă Boris Korsakow

— Cui ? repetă gânditor comisarul.

— Trebue să facem o anchetă printre polițiști — replică căpitanul.

„De sigur delatorul avea legături cu unul din ei.

„ Poate că n'a spus înainte de a avea în mână toat posibilitățile de reușită, așa ca să se glorifice apoi...

„Trebue să fie un polițist abil și îndrăsneț.

Ce ne rămâne de făcut e să ne înapoiem imediat la Irkutsk și acolo să facem o anchetă spre a descoperi pe polițistul în chestiune, și să pregătim expediția noaptea viitoare

Adoptată în unanimitate această părere, toți se înapoiară.

O oră după aceasta, găsiră sania în locul unde o lăsase ub paza uriașului cazac.

Zomba, nu deschisese gura tot timpul.

Se mulțuimse să observe și să asculte cu mult interes

Sania sbură spre Irkutsk.

CAPITOLUL II

Sania infernală

Ca de obicei în aceste regiuni, temperatura se schimba brusc.

Sări la două grade deasupra lui zero, în timp ce un vânt cald sufla de la sud și toate semnele unei furtuni violente se îngrămădeau pe cer.

Sania sosi la Irkutsk tocmai când furtuna isbucnise.

Dar nimeni nu se preocupa de aceasta.

Fie-care își văzu de treabă, așa cum se aranjase.

In timp ce în cazarmă, căpitanul alegea un număr de cazaci printre cei mai buni și mai curagioși, comisarul de poliție făcea o anchetă spre a găsi pe acela care era în legătură cu autorul scrisoarei.

Dar până la ora zece seara nu descoperise nimic.

Dar până la ora zece seara nu des Ă:ăș- énem anmtn

— N'are importanță, zise căpitanul.

„Am hotărît să lucrăm și vom isbuti.

Furtuna în acel moment, era la maximul de violență

Dar, după diferite semne, se vedea că nu avea să dureze.

Trebuia să se ajungă la lac înainte de două noaptea.

Cu cai odihniți, căpitanul calculă că nu va face mai mult de trei ore și jumătate spre a ajunge la locul stabilit.

Totul era gata.

Câteva sănii eșiseră din oraș pe căi diferite, așa ca să nu bată la ochi.

Trebuiau toți să se adună la un kilometru afară din Irkustk, pe râul înghețat.

Cazacii, eșiți unul câte unul, trebuiau să se găsească cu toții la ora fixată la locul convenit.

Cei trei cercetași cu Zomba, cei doi ofițeri și comisarul apucaseră în direcții opuse spre a se regăsi pe urmă.

Erau exact orele zece și douăzeci când plecară cu toții în sanie.

După furtună urmă un calm absolut și cerul fu luminat de milioane de stele și de o lună palidă. Era deajuns acea lumină spre a permite călătorilor să se orienteze pe ghiață.

La un semn al șefului, vehiculele sburară repede în aerul curat și rece în noapte.

Intr'o sanie mare, precedau cei trei cercetași cu Zomba și cei doi ofițeri.

Comisarul urmărea în a doua, care era mică, cu unul din oamenii săi.

Șaisprezece cazaci urmau în două mari sanii.

Se calculase că aceste forțe erau suficiente pentru cei unsprezec banditi.

Nimeni nu ignora pericolul acelor bombe pe care nihiliștii le purtau la ei ; dar fiind că erau adormiți, cum spunea scrisoarea, riscul era nul.

Se hotărî să năvălească grota fără ezitare,

Săniile trebuiau să vină până la rambleul liniei ferate, în dreptul cantonului indicat, de unde ziua se văzuse zidul de ghiață, în dreptul stâlpului.

Cercetașii și Zomba se pricepeau de minune la patinaj, de când se aflaseră prin regiuni înghețate, căci de la sanie trebuiau să ajungă la peșteră cu patinele.

Dar ajunși la talusul căei ferate avură o surpriză care trebui să le modifice planul.

Vântul cald, furtuna și schimbarea de temperatură influențaseră violent lacul.

Ghiața, de formațiune recentă, se stricase și acum se vedeau blocuri imense, unele peste altele.

Când la lumina astrelor se putu vedea punctul unde fusese dimineața zidul de ghiață care acoperea grota, acum se constată că în locul său era o gaură neagră...

Grota era deschisă...

— O mie de pipe ! — strigă Marius

Cred că lovitura merge rău !

— Acum banditii nu mai sunt acolo

Căpitanu era furios.

— Blestemată furtună ! Totul era așa de bine preparat ! N'o să mai găsim așa ocazie ! Acum ce facem ?

Cei trei cercetași, la o parte, vorbeau încet între dânșii.

Până la descoperirea scrisorii ei reprezentaseră o formație secundară.

Instinctul îi împingea să dorească să predomine ei.

După câteva minute de discuție vie, se întoarseră spre ofițeri care, după înfățișarea lor, înțeleseră că tinerii hotărîseră ceva important.

Fără înconjur, Raimondo zise :

— Vrei să ne dai autorizația să activăm, căpitane ?

— Știi bine că nu vă refuz.

„Daca planul vostru e bun, puteți să-l puneți în aplicare chiar imediat.

— Ei bine, cred că îl veți găsi excelent ! exclamă Milanezul.

— Iată, căpitane, — zise Raimondo.

„Vă aduceți aminte de pasajul din scrisoare în care se spunea că cei trei șefi poartă niște cape negre.

„Capel acestea sunt toate egale, oricare ar fi fabricația lor.

„Ei bine, noi, în cazarmă, în timp ce organizați expediția, noi ne-am făcut, de bine, de rău, trei măști, pe care iată-le...

Fiecare din cercetași, își puse mantaua neagră pe cap și le legară cu un cordonaș de mijloc.

Nu aveau decât trei găuri pentru ochi și pentru nas.

Ofițerii și cazacii erau stupefăcuți.

— Continuați — ordonă căpitanul tinerilor.

— Iată — reluă Romanul.

„Scoborând de-alungul malului lacului vom ajunge curând la grotă.

„Am observat, cu binoclul că în jurul Cavernei erau multe asperități pe suprafața înghețată.

„Deci stânca nu cade drept în lac ci are un oare care număr de asperități.

„Vom găsi mijlocul să ne sprijinim de acele asperități și vom aștepta evenimentele.

— Dar ce bănuiți ? — întrebă căpitanul.

Nu înțeleg care vă este scopul.

— Sunt două alternative — răspunse Romanul.

„Sau banditii sunt în peșteră sau nu sunt.

„Dacă sunt, nn vor sta veșnic acolo. Spre ziuă, îmi în-

„Bănuesc că unul din șefi, sau doi, vor ești să cerceteze chipui că vor ești.

„Bănuesc că unul din șefi, sau doi, vor ești să cerceteze împrejurimile, expuși cum sunt acum să fie descoperiți...

— E probabil, — întrerupse căpitanul.

— Să presupunem că doi șefi ies, că ese unul.

„Noi îl vedem trecând, îl lăsăm să se îndepărteze și apoi unul din noi trei va intra în peșteră, ca și când ar fi șeful ești.

— Dar haina — obiectă căpitanul — nu se aseamănă cu a lor !

— Oh! — tăie Marius — nu sunt îmbrăcați toți la fel pe aci ?

„Pantaloni scurți, vestă de piele, și toți murdari !

„Ia uită-te ce pachet am adus cu noi.

„Conține haine siberiane care într'o clipă ne va transforma în banditi autentici.

„Apoi ne vom modela după acel pe care îl vom vedea ieșind.

— De acord.

„Dar odată intrat în grotă, acela ce va face ?

— Un lucru foarte simplu — răspunse Marius.

— Spune, spune !

Raimond schimbă un surâs cu amicii și zise :

— Acea care va intra va avea două revolvere în mâini. Va striga : „Sus mâinile!".

Acei care nu vor ridica mâinile vor fi uciși imediat.

„La prima detunătură, ceilalți doi cercetași vor intra cu voi și cu cazacii, care, puși prin apropiere, nu veți avea alt ceva de făcut de cât să săriți înăuntru.

— Dar în felul ăsta lăsăm să fugă, bandiți care au apucat să iasă !

— Nu e nimic ! — zise Jean Bart — Vom aștepta ca ei să fie destul de departe spre a nu auzi detunăturile.

— Dar ați uitat bombele pe care le au la ei ?

— Nu le-am uitat — replică Raimond — dar cine nu riscă nu câștigă !

— Ce spui ? întrebă căpitanul.

Credeți că îmi voi expune așa viața oamenilor mei ?

Jean Bart zâmbi :

— Vă lăsăm pe Zomba. Nu știți ce e capabil să facă Zomba!

— Ce anume ?

— Avem cu noi, în pachete, patru lațuri, luate de pe avion.

„Zomba e maestru în arta de a arunca lasso-ul !

„In patru secunde, prinde un bandit și îl împachetează la moment !

„Dacă va mai putea apoi să arunce bomba, așa legat, s'o facă.

Acest expedient era ciudat și neobicinuit în aceste regiuni, dar oferea minimul de pericole.

Dacă căpitanul nu vrea să expună cu ușurință viața oamenilor săi, era cu toate astea hotărît să se considere în stare de război și să facă sacrificiile necesare spre a duce la bun sfârșit misiunea ce i se încredințase.

Lațul îi oferea maximumul de garanții.

După ce i se explică detaliile planului îl aprobă.

Oamenii, aleși unul câte unul, fură desemnați pentru diferitele posturi în jurul grotei.

Ultima deziluzie ar fi fost ca grota să fi fost goală.

In acest caz, ar fi trebuit un alt plan de acțiune.

Cele patru sănii fuseseră duse pe ghețurile de pe Angara, sub escorta conducătorilor, ceilalți, cazaci și polițiști

zorilor, comisarul și ofițeri se împărțiseră pe malul lacului în fața cavernei ascunzându-se cât puteau.

Cei trei cercetași se siliră să ajungă în tăcere, fără sgomot, după o stâncă, la vre-o zece metri de la intrarea în peșteră unde se presupunea ca printre cei ce ar fi eșit să fie cel puțin un șef.

Era puțin probabil ca nimeni să nu fi apărut înainte de răsăritul soarelui.

Cercetașii învățaseră în rușește, vorbele : „sus mâinile!" și „tăcere!"

Erau singurele pe care intenționa să le pronunțe, odată intrați.

Și le repeta mereu, spre a nu le uita, stând așa de pază.

Or, în peșteră, în timp ce tinerii ședeau de pază, avea loc o scenă impresionantă.

Banditii erau dezorientați de căderea neașteptată a peretelui de ghiață.

Cuvintele scrise cu creionul pe foaia de hârtie erau de mâna șefului lor.

Acesta asvârlise jumătatea de hârtie pe lac, sperând ca polițistul necunoscut, corespondentul lui Prizlo, să vină pe acolo și să-l găsească.

El avea să se facă că doarme în grotă, ar fi lăsat un număr de cazaci și polițiști să pătrundă înăuntru și când ar fi crezut oportun ar fi început lupta cu oamenii săi.

Topirea gheței îi stricase tot planul.

Dar cum de după o stâncă, unul din conspiratori pusi de sentinelă văzuse bine, în dimineața aceia, o mișcare de civili și de militari, ascunși îndărătul uniei transsiberiene, și cum recunoscuse — cu binoclul — pe Bors Karsakow care ridicase hârtia ce sbura pe ghiață, banditii bănuiră — și cu drept cuvânt — că un asalt va avea loc în timpul nopții sau ziua următoare.

Fiind acum descoperiți, discutară asupra celei mai bune apărări; siguri cum erau că vor fi atacați de forțe numerice superioare lor.

Astfel, toată noaptea, unul din șefi rămăsese pe lângă peșteră dar ascuns așa ca să nu poată fi văzut de nimeni.

Văzu, fiind mai sus, trei forme negre suindu-se binișor pe după o stnâcă.

Intră în peșteră și povesti cele văzute celorlalți.

— Se înțelege — declară șeful — azi vom fi atacați, dacă nu chiar astănoapte.

„Cei mai îndrzneți trebue să fie indivizi ascunși după stâncă.

„De sigur, sunt trei ofițeri.

„Poate căpitanul, locotenentul și șeful poliției.

„Mi-au încredințat subalternilor un post care cere dibăcie și curaj.

„De sigur ca să supravegheze, mai bine acțiunea, s'au așezat acolo!

„Trebue să-i atragem pe acești trei în grotă... Sunt șefii lor și dacă îi avem în mână.... ce frumoasă captură!

Toți fură de aceiași părere.

Atunci se consfătuiră cum să pună în aplicare planul acesta.

Nici unul nu găsea o soluție bună.

Șeful suprem zise:

— Ei bine, să observăm ce vor face cei trei, în timpul zile.

„Chiar eu îi voi supraveghea: înapoia stâncei unde sunt, voi vedea perfect, fără să fiu văzut.

„Mă voi comporta după ceea ce vor face ei.

Propunerea fu primită ca cea mai logică.

Toți rămaseră în așteptare, spre a nu fi surprinși, cu armele în mână.

Când primele lumini ale zilei apărură pe cer, șeful se duse la locul de pândă nu rămase de pază.

Avu o tresărire văzând că cei trei oameni purtau pelerine negre cu măști.

Se înapoie repede la tovarășii săi:

— Nu înțeleg totul, dar cred că înțeleg o parte din planul lor de acțiune.

„Inchipuiți-vă că cei trei curajoși ascunși sunt îmbrăcați cu cape negre ca ale noastre.

Un alt șef zise:

— Este evident că vreau să se substitue nouă, sau în alt mod să se ascundă printre oamenii noștri.

Cei opt răufăcători, în fundul peșterei, așteaptau cu nerăbdare ca șefii să fi terminat de vorbit încet între ei.

Șeful conchise:

— Noi vom eși câte și trei și vom lăsa oamenii aci.

„Ne vom preface că ne îndepărtăm, sărind din stâncă 'n stâncă, dar când vom fi departe de privirile celor trei, vom pândi ascunși.

„Pariem o sută contra unul, că văzându-ne îndepărtându-ne, vor intra în peșteră, substituindu-se nouă sub un pretext oare care.

„Vedeți atunci ce e de făcut.

„Vor amenința cu revolverele strigând: „Sus mâinile!"

„Va fi o frumoasă lovitură pentru poliție.

„Dar noi vom fi gata.

„Rdicați mâinile sus, dar fără să vă fie frică.

„Noi ne vom înapoia binișor și vom sări în spatele celor trei ofițeri.

„Chiar dacă vor trage, loviturile vor devia.

„Apoi știți ce facem ?

— De sigur, răspunseră ceilalți doi șefi.

— Ar fi păcat să nu profităm de ocazie.

„Și prea frumoasă prada ca s'o lăsăm să ne scape !

„Cei doi ofițeri superiori și comisarul ne va servi de ostateci mai târziu !

Cei opt bandiți fură puși în curent cu cele ce aveau să se întâmple.

Bandiții râseră pe tăcute.

Se înțelege, credeau aventura nostimă, cu puțin risc și cu multe șanse de isbândă.

Dincolo, după stânci, cei trei cercetași se bucurau că se sfârșește ziua.

Absoluta imobilitate, cu temperatura care era scăzută, nu era tocmai plăcută.

Puteau să miște brațele și picioarele dar la fie care mișcare se isbeau de colțurile ascuțite ale stâncei în care trebuiseră să se înghesue.

Văzând trecută ziua, sperau un fapt nou.

Hotărîți să aștepte încă o oră, apoi dacă nimic nu se ivea, Marius, sărind pitulat după stânci, s'ar fi dus până la peșteră.

Poate că era goală și în acel caz o percheziție ar fi dat la iveală ceva.

Era mai preferabil, evident, ca ea să fie locuită și măcar o capă neagră să iasă.

De odată, tresăriră de bucurie.

Din profunzimea cavernei văzură precizându-se din ce în ce niște forme nehotărîte.

Văzură că erau trei oameni mascați cu cape negre ca și ei.

Aveau puștile pe umăr, revolverele la centură și păreau gata să întreprindă ceva.

Se uitară, în dreapta, în stânga, apoi întorcând spatele, plecară.

Acești șefi de nihiliști trebuiau să fie siguri că nu era nimeni prin împrejurimi, spre a se aventura așa, în acel cosleizar, în plina zi, într'un loc unde puteau fi văzuți ușor.

— Poate, se gândeau cercetașii — acești oameni inspiră în tot ținutul o așa groază încât sunt siguri că vor fi respectați și că toți se vor feri din calea lor.

— Complicii sunt acolo în peșteră...

— Sunt ai noștri ! — repetă Raimond.

— Sigur — aprobă Jean Bart.

„Să așteptăm ca șefii să se îndepărteze.

„Ce captură bună !

„Dacă cei trei vor trece pe lângă Zomba, bună zi va fi aceasta !

Discutând astfel, cercetașii zăboviră un sfert de oră.

Deja de zece minute, cele trei cape negre dispăruseră după stânci.

Cei trei cercetași socotind că șefii trebue să fie destul de îndepărtați spre a auzi o bubuitură în peșteră.

— Aidem ! e momentul ! — declară Raimondo.

Cu carabinele pe umăr, cu browningul la centură și altul luat de la Cazaci.

Frânți în două, săriră din stâncă 'n stâncă și ajunseră pe platforma care se întindea în fața grotei.

Se opriră și ascultară.

Nici un sgomot.

Ciulind urechile, auziră un sforăit ușor

Venea dinăuntru.

— O mie de pipe! — Dorm!

— Aidem! — zise Raimondo.

— Impreună! — adăugă Jean Bart.

— Fără sgomot ! — închee Marius.

Se ridicară și cu ambele revolvere în mână, cu pas de lup, intrară în peșteră.

Văzură, culcați pe saci, opt indivizi care păreau că dorm

Se priviră cu ochii scânteetori.

— Asta se chiamă noroc ! — zise încet Marius.

— Cam prea mult noroc — răspunse pe acelaș ton Jean Bart.

„Somnul ăstora nu-mi place.

Amicii îl priviră mirați.

— Da — reluă Jean Bart — dorm prea frumos !

— Ehei, pesimistule ! zise Marius. — Vezi bine că dorm! Și apoi șefii sunt plecați

— E vorba cum punem mâna pe ei — reluă Raimondo.

— Nu putem trei să legăm opt — adaugă Marius vorbind încet. — Cel mai bun lucru e să-i sculăm cu țeava revolverului și să spunem : „Nu vă mișcați sau tragem!

— Sau corectă Romanul — „mâinile sus și tăcere!" singurile cuvinte rusești pe care le știm.

Jean Bart observă atent pe unul dintre cei ce dormeau.

De odată, puse browningul sub nasul acestuia și zise prietenilor.

— Vedeți că am de ce să mă tem ? Acesta nu doarme !

— Nu doarme ! — întrebă Marius.

— Nu !

— N'are importanță ! — adaugă Raimondo.

„N'avem timp să cercetăm toată chestia.

„Să facem ce am hotărît.

— Sus mâinile! Tăcere!

Indreptă ambele revolvere asupra a doi banditi ai apropiați.

Jean Bart și Marius făcură la fel.

Dar nu erau ochiți astfel decât șase banditi.

Doi erau în afară de orice pericol.

Jean Bart avu o idee.

In timp ce oamenii se sculau frecându-se la ochi ca după un somn greu, ridicau mecanic mâinile sub aenințarea revolverelor. Jean Bart dirije armele sale la dreapta și la stânga spre patru oameni, deonstrând că ar fi putut ucide mai multe decât se credea.

De odată se întâmplă o groaznică lovitură de teatru.

Tinerii se simțită apucați pe la spate și strânși puternic.

Traseră.

Dar loviturile nu isbiră pe nimeni de oare ce oamenii săriseră afară, culcând la pământ pe cercetași.

Auziră vorbe rusești pronunțate energic.

Nu pierdură sângele rece.

Văzură pe cei trei oameni cu capele negre în picioare, în pragul peșterii.

Unul din ei vorbea.

Dădea ordine tare.

Cercetașii se gândiră :

— Cazacii vor veni în ajutorul nostru.

„Va fi un masacru !

Se sufocau sub greutatea banditilor.

Dar bine legați, fură duși în a doua cameră din peșteră.

Acolo văzură că oameni cu cape negre, precedand pe ceilalți, deschiseseră o ladă enormă, probabil zidită; în interiorul ei era o gaură de vre-un metru și jumătate diametru.

Alte cuvinte rusești se auziră.

Tinerii fură introduși în acel tub strâmt.

Fură târâți câți-va metri înăuntru de figura lui Raimondo.

Lampa aceeia, cu ulei, era ținută de unul din șefi.

Acesta strigă un ordin aspru și gutural și prizonieri văzură că banditi împingeau către deschizătură o stâncă enormă.

Când intrarea fu astupată ast-fel, tinerii își dădură socoteala că erau asvârliți într'o subterană a carei mare umiditate începeau deja s'o sită.

Căpitanul, la o sută de metri de peșteră, după niște stânci, auzise detunăturile.

Atanasie Georgevici care, cu soldatii săi. era ascuns în partea apusă, auzi si el.

— Dacă cercetașii trag, însemnează că nu merg lucrurile bine.

Nu trebuiau lăsați singuri contra unspreceze banditi.

Se ridică dar nu avu vreme să dea vre-un ordin: locotenentul și cazacii veneau spre el.

De partea cealaltă, polițiștii soseau și ei.

Toți ajunseră odată lângă peșteră.

Fără ezitare, cu armele în mână se pregăteau de asalt.

Câțiva cazaci și polițiști rămaseră de pază afară.

Văzură că grota e împărțită în două. In prima, nu era nimeni.

In a doua, ușor luminată de afară, se vedeau umbre nehotărîte.

Dar căpitanul aprinse lampa și 'și dădu seama, cu locotenentul și cu polițistul că nici acolo nu era nimeni.

Dar văzură în acelaș timp gaura ce se deschidea în fund, lângă lada cea mare.

Acea gaură trebuia să conducă în vre-o ascunzătoare din munte.

— Nu trebue să ezităm — zise Ivan Ivanovici.

„Luminează, Boris.

Și îi dădu lampa sa.

Apoi se aplecă și intră în gaură.

Locotenentul îl urmă.

După câțiva pași, căpitanul își dădu seama că nu era acolo nici o eșire.

— Oh! drace — zise — dacă nu-i nicio eșire, pe unde au scăpat?

Examenul superficial nu le arătase decât stânca de acolo era de altă constituție decât pereții.

Nu își închipuiau că acel coridor fusese închis atunci.

— Gaura asta nu răspunde nicăeri.

— Pardon întrerupse comisarul — cred că vă înșelați. Când erați în fund eu m'am uitat pe jos și am văzut numeroase urme.

„Uitați-vă, uitați-vă... cum e frământat pământul! Mulți oameni au trecut pe aci... vedeți, care va a fost târcit... sunt urme proaspete...

— Adevărat, adevărat — aprobară ofițerii.

„Atunci, cercetașii au fost târâți pe aci.

Dar brusc, Zomba, își făcu loc înainte. Ingenuche, examinând pământul pe care locotenentul îl lumina.

Ca o fiară furioasă, care miroase prada scăpată cu forța, examină celelalte urme din peșteră, de și erau stricate de năvălirea cazacilor.

Se ridică și zise cu furie:

— Ei, duși aci! Aci ei trecut (și arăta prima parte a

grotei) — apoi tărât aci — (și arăta partea a doua) și acolo.« și zicând acestea arăta coridorul subteran ascuns în fund.

Căpitanul zise :

— Dar e închis ermetic !

— Da ! adăugă locotenentul — dar trebue să fie cu o stâncă mobilă.

Vorbiseră franțuzește spre a fi înțeles de Zomba care știa limba aceasta pe care o vorbeau bine stăpânii săi.

Acesta se agăță de piatră, strigând :

— Eu împing stânga.... Eu este puternic !

Intr'adevăr, ofițerii care îl urmaseră și îl luminau cu lămpile, îl văzură apăsând cu spinarea stânca din fund, cu mâinile, cu picioarele, cu genuchii întinzându-se ca un arc.

Picioarele îi tremurau de sforțare dar stânca se mișca încet.

— Curaj! curaj! — repetau ofițerii entuziasmați.

Dar lui Zomba nu-i trebuiau încurajeri.

Ii luaseră pe stăpânii săi, tovarășii săi buni, care îi îngrijiseră, care îl scăpaseră de mii de primejdii, oamenii aceștia pe care îi idolatra, erau în pericol !

Acest gând era deajuns pentru el.

Mișcă destul stânca spre a lăsa loc de trecere.

Când văzu spațiul negru care se deschide înaintea sa, se ridică.

Și, putea sta în picioare, cu toată statura sa uriașe.

Intră cu lampa în mână, urmat de Boris și toți ceilalți.

Ofițeri, polițiști și cazaci se găsiră repede într'o cavernă ceva mai mare ca cea dintâi.

Și aci se putu vedea urme de oameni care trecuseră pe acolo.

Unele erau mai adânci ca altele.

Zomba, care cu flerul său, le descifră repede, declară :

— Este urme oameni cu cercetași !

Urme oameni adânci fiindcă duce cercetași !

Ofițerii nu-și ascunseră admirația pentru puterea de deducție a negrului.

Căpitanul îi zise :

— Inainte ! te urmăm !

Văzură că drumul este întrerupt de o năruire de stânci.

Să se ia după urmele pe nisip era ușor.

Ele conducea direct spre munte.

Regiunea lacului Baikal e agitată adesea de cutremure.

De aceia dispozițiile geologice ale terenului suferă schimbări continue : în munte se sapă galerii sau grote în timp ce altele existente se astupă.

Galeria în care intraseră era foarte accidentată, când strâmtă, când înaltă, pământul era sau nisipos sau pietros.

Mergând, Boris Kowsakov, care studiase aceste fenomene, făcea aceste reflexiuni.

Coridorul, în acel loc, avea vre-o doi metri înălțime și vreun metru lățime, iar năruirea trebue să se fi întâmplat de câteva minute, în timp ce urmăritorii discutau în cavernă, asupra urmelor.

Pământul, absolut friabil, încă nu se fixase.

Se auzea încă șuruituri de pietre care cădeau încet.

— Blestem! — strgă căpitanul. — In fuga lor, banditii au provocat această suprpare spre a pune o piedică între noi și ei.

„Trebue că ei au cunoscut această trecere subterană, care are o ișitură știută numai de ei.

„Pe aci au fugit!

„Iar noi nu putem da la oparte acest morman de pământ!

Zamba scoase un cutit mare cu care începu să scobească pamântul ca cu o lopată.

Dar erau tentative periculoase!

Cu cât scobeau cu atât se năruia altul nou.

— Nu e nimic de făcut — zise Ivan Ivanovici.

„Cu cât vom scobi cu atât vom nărui întregul perete.

„N'avem altceva de făcut decât să ne înapoiem pe unde am venit.

„La Irkutsk vom mobiliza toți cazacii din garnizoană. Voi cere generalului voe să mă servesc de toate forțele sale.

„Voi pune în stare de asediu toate împrejurimile orașului.

„Cazacii și poliția, răspândiți în toată regiunea, nu voi întârzia, desigur, să pună mâna pe toți indivizii suspecți; și mare lucru dacă nu vom prinde și câțiva conspiratori pe care îi vom identifica; apoi grație poliției din Tomsk, vom vedea ce e de făcut.

„Poate avem noroc să surprindem toată banda sau să avem indicii care să ne ducă la salvarea cercetașilor.

Toate aceste supoziții erau plausabile și de altfe, n'aveau altceva de făcut, nu era alt mijloc de a eși dintr'o așa de delicată situațiune.

Zomba nu se mulțumea cu aceste concluzii și părea desperat.

Ordinele căpitanului fură executate. Toți eșiră din stânci înapoindu-se la râul Angara și îndreptându-se spre locul unde lăsaseră săniile.

Inapoierea la Irkutsk se făcu cu repeziciune.

Cu toate astea ofițerii crezură că e bine să ascundă sosirea.

Sania alergă fără să se apreasă, până în cartierul cazacilor.

Dar de abia ajunseră când un spectacol ciudat îi umplu

de mirare nu numai pe ofițeri și pe soldați, dar chiar și pe polițiști.

Intr'adevăr o mulțme de oameni, care în ținută, care în bluze, alergau de colo până colo, dând ordine și iar ordine, într'o babilonie de nedescris.

Din hangare din fundul curții eșau nori negri de fum.

Și aproape, oameni cu pompe aruncau cu apă peste clădirile de unde eșea fum.

— Trebue să fie un incendiu — făcu căpitanul.

In grabă, urmat de ceilalți, se îndrepta spre fundul curții.

Dar mirarea sa se mări și începu chiar să se schimbe în teamă, când auzi de pretutindeni:

— O explozie !

Oh ! — strigă el — o explozie ! tocmai în remiza unde închiseseră aeroplanul! Pereții acelei remize erau în întregime de lemn, montați pe bare mari de fier care se închideau prin articulații.

Grație acestei dispoițiuni aeroplanul putuse să fie introdus acolo, fără să fie demontat.

Fumul eșea tocmai de acolo.

Căpitanul se găsi în fața unui coleg al său, ferbil, îl întrebă:

— Ce s'a întâmplat ?

— Un lucru imposibil de explicat !

— Dar spune, repede !

— Ei bine, un atentat... un atentat nihilist...

— Un atentat nihilist! Consta cui?

— Contra aeroplanului...

— Contra aeroplanului? Dar explicăte odată!

— Dragul meu, în loc să mă întrerupi, sasă-mă să-ți vorbesc.

„Iată: tocmai suna stingerea, când se auzi o explozie groaznică.

„Tocmai făceam rondul când alergai la locul nenorocirei.

„Remiza unde era închis avionul nu mai avea acoperiș sărise în aer cu un zid dintr'o parte. Nu se putea intra din cauza fumului gros și înăbușitor care trebuia lăsat să se împrăștie.

„Am vrut să pun pompele în funcțiune dar un conduc de apă era rupt.

„A trebuit să caut alt conduct de apă.

„Intre timp eu și amicii mei, erau ca paralizați.

„Imposibil să intrăm. Fumi era extrem de de și de o natură esfixiantă.

„In cele din urmă, după un sfert de oră, după ce s'a mai risipit fumul de furia apei turnate, am întrerupt furtunurile

câteva clipe și am intrat înăuntru cu colegul meu, locotenentul Irkutsh, care acum e acolo.

„Odată înăuntru, m'am pomenit cu un individ cu pieptul sfărâmat dar cu figura încă indentificabilă.

„Acest cadavru era al unui student pe care îl cunoaștem foarte bine și care se știa că e în legătură cu nihiliștii.

„Se introdusese cu o bombă spre a o arunca acolo. Profitase de schimbul gărzii, și se strecurase acolo.

— Dar atunci nihiliștii știau că acest avion este al cercetașilor italieni și că cercetașii mă ajută pe mine să prind pe conspiratorii din Baikal?

— Sigur că știau! Tot Irkutskul știe!

— Continuă, continuă... Ce s'a mai întâmplat pe urmă?

Ofițerul tocmai era să povestească ultimele peripeții când mulțimea isbucni în strigăte.

— Aeroplanul! Colo! Colo sus!

O imensă clamoare se înalță până la cer.

Toate capetele priveau în sus. Apoi fu un moment de stupoare.

Aeroplanul aterisa pe un loc liber pe care Zamba cu o minunată prezență de spirit îl făcuse dând în dreapta și în stânga, pumni și coate.

Cine era în aeroplan ? Cei trei cercetași !

Cu patru ore mai înainte, ofițerii și cazacii se găseau în fața unei surpări de pământ, în peștera din Baikal, care îi împiedecase să urmărească pe răpitorii celor trei cercetași.

Or, în ce mod aceștia se găseau acum liberi, pe bordul avionului care în urma exploziei bombei trebuia să fi fost distrus?

Cum se întâmplă adesea, faptele cele mai minunate sunt cele mai simple.

Cum scoboară din avion, cei trei cercetași, după ce îmbrățișează pe bravul negru care plângea de bucurie, și după ce strânseră mâinile ofițerilor fură întrebați cu o justificată curiozitate.

La un gest al lui Marius și Jean Bart, Raimondo povesti cele întmplate.

— Vom spune numai cele necesare de oare ce trebue să sburăm din nou și până pregătim avionul, ascultați fără să întrerupeți!

„După ce am trecut, trași și îmbrânciți de bandiți, o întreagă serie de caverne și subterane, am fost scoși în aer liber, la poalele unui munte spre est de Baikal.

„Sosisem de puțin timp când văzurăm că vine avionul.

„Aterisă pe o platformă și un om coborî,

„Spuse păzitorilor noștri că îl furaseră noaptea trecută, din baracă, grație unui perte mobil, că un om de al lor tre-

buia să arunce în aer cu o bombă hangarul spre a simula distrugerea avionului.

„Aveam mâinile legate, dar spre a putea umbla, ne lăsase picioarele libere. Omul care adusese avionul, și care acum e mort, cum vă voi spune era un mecanic de geniu, de oare ce esplica repede complicilor mecanismul avionului.

„In timp ce toți îl examinau, lăsându-ne în paza unui singur gardian, Marius care reușise să-și desfacă mâinile din frânghiile care le țineau legate, sări de gâtul gardianului, îi luă revolverul și ucise cu un foc pe mecanic.

„In confuzia care urmă, ca fulgerul luă cuțitul gardianului, culcat la pământ cu o lovitură și tăe frânghiile celor lalți. Dar pelerinele negre își recăpătară sângele rece și erau gata să reacționeze când Marius, care ținea revolverul gata, sări lângă șef și îi puse țeava aproape, strigând:

„— Un gest și ești mort!

„Banditii nu pricepeau vorbele dar gestul era destul de lipede, ei exitară să tragă.

„De ajuns ca Jean Bart cu mine să sărim în avion. Marius ținând pe șef în respect cu browingul, sări în nacelă. Matorul se puse în mișcare și banditii de frica elicei trebuiră să se dea la o parte... Banditii începură să tragă în noi.

„Din fericire nici un glonț nu nemeri.

„Dar acum trebue să plecăm.

„Omul care condusese avionul, a lăsat un sac, când s'a dat jos.

„Jean Bart l'a deschis și a găsit toate documentele din care reese că șeful tuturor anarșiștilor se află la Lhassa, în Tibet, unde a organizat un fel de școală.

coperi pe acest șef suprem căruia îi avem și fotografia și îl

„Ne-am jurat că vom merge în Tibet la Lhassa, vom desvom ucide.

„După documentele găsite, reese că el e sufletul întregei asociații a pelerinelor negre. Odată ucis acesta, tăiem capul viperei.

„Apoi acolo vom găsi lista conjuraților și o vom trimite celor în drept. Și pelerinele negre, urmărite de toate polițiile din lume, vor înceta să mai existe!

„Iată planul nostru: suntem siguri că vom reuși, natural, dacă ne vor ajuta împrejurările.

„După cele ce am citit în documentele găsite, știm că în apropiere de Lhassa e un loc unde avionul nostru poate ateriza fără teamă de surprindere.

„De aci, vom merge la castelul fortificat unde e locuința marelui șef al organizației și vom ști să-l atragem afară.

„Toate mijloacele sunt bune față de așa dușmani.

Mulțimea, când află de ce e vorba, isbucni în aplauze.

Cercetaşii şi Zamba trebuiră să fie energici spre a rezista la rugăminţele generale de a mai rămâne.

— Nu, nu! — strigă Marius. — Suntem în mijlocul acţiunii. Trebue să mergem înainte, imediat înainte.

— Dar aveţi nevoie de odihnă! observă cineva.

— Noi ne odihnim în avion. Suntem obişnuiţi şi nu e primul voiaj pe care îl facem fără să ţinem seamă de zi şi de noapte... Provizii, iată ce ne trebue.

— Şi arme! — strigă Jean Bart.

— Şi blănuri — conchise Raimondo.

In mai puţin de o oră aeroplanul complect gata — Raimondo şi Marius lucrau zoriţi — fu umplut de proviziile pe care toată lumea le aducea cu dragă inimă.

Cercetaşii îşi luară rămas bun dela garnizoană şi dela populaţie venită în masă; mulţi plângeau de emoţie.

Promiseseră că se înapoiază şi în mijlocul nesfârşitelor zăpezi decolară şi se îndreptară spre noua ţintă.

CAPITOLUL III

Pe gura tunului!

Dela lacul Baikal, orașul Lhassa, capitala Tibetului, e în linie dreaptă la trei mii de kilometri spre sud vest.

Avionul, fără incidente, putea să-i parcurgă în cinsprezece ore.

Avionul după ce fusese furat, fusese pus la perfecție, în ordine, de vre-un bun mecanic rus, poate chiar de cel ce fusese ucis.

Astfel că voiajul nu întâmpină nici o întârziere, cu toată înălțimea la care sbura — trecând peste munții Mongoliei — spre platoul Tibet — și se făcu în bune condițiuni.

Cercetașii se schimbau cu rândul la volan și la supravegherea motorului; Zamba se ocupa cu prepararea băuturilor calde și a mâncărilor de care aveau nevoe.

Plecați din Irkutsk după prânz, conducându-se cu busola și cu o hartă detailată, găsită în bagajul nihilistului, cercetașii ajunseră lângă lacurile ce se află la vest de capitala Tibetului către orele patru dimineața.

Era lună plină și lacurile reflectau lumina dulce a astrului nopții.

Dar nu era prudent să aterizeze în această țară necunoscută decât în plină zi.

Jean Bart zise:

— Castelul lui von Fleischmann, marele șef al conspiratorilor e în mijlocul unor grădini imense, la doisprezece kilometri la sud vest de Lhassa.

„Acest castel, după documentele găsite trebue să aibă largi bastioane crenelate, deci e ușor de recunoscut.

Zomba nu se îndoia că tinerii săi amici vor reuși să învingă orice dificultate.

— Ah! nu știam ce riscuri teribile îi așteptau!

Când se lumină, Raimondo sbură spre a nu fi văzut din locurile învecinate.

Jean Bart găsi repede castelul și pajiștea bună de aterizat.

Săgeata scoborî și se opri ușor pe mica câmpie.

Câte și patru săriră din nacelă.

Planul era deja făcut.

Raimondo luase geanta mecanicului și s'ar fi îndreptat pe jos, spre castel.

Ar fi povestit marelui șef că nihiliștii din Iskutsk au trimes la dânsul pe cei tre tovarăși spre a cere un nou șef, actualul fiind bolnav și ne mai putând conduce operațiile. In acelaș timp ar fi vorbit de avion cu von Fleishmann, care trebuia să fie curios să vadă minunea care îi adusese tocmai din îndepărtata Siberie.

In poiană, Jean Bart, Marius și Zomba trebuiau să țină avionul gata de sbor, la un singur semn.

Cu pretextul ca să-l probeze, intenționa să propună lui Fleischmann să se sue pe bord, care era astfel prizonierul lor.

Dacă refuza, l'ar fi amețit cu o lovitură în timp ce ceilalți ar fi pus avionul în mișcare.

Raimondo, scotocind în geantă, era să plece spre a-și pune planul în aplicare când...

Mirarea țintui în loc pe cei patru tineri.

De după fiecare arbore, eșise un om cu carabina în mână.

O voce puternică strigă în italienește:

— Cercetași ! Mâinile sus ! Sau sunteți morți !

Un om de talie înaltă, îmbrăcat ca un bogat tibetan, le eși înainte.

Nu era înarmat.

Marius zise încet lui Raimondo:

— Eu pot să-l ucid pe acesta; dar ne ucid banditii !

Raimondo murmură:

— Dacă am fi siguri că e von Fleischmann, ar face... Dar el e ?

— De unde ne-a văzut el uniformele de cercetași sub blănuri ?

Explicația nu întârzie:

Cu un zâmbet răutăcios, individul reluă:

— Eu sunt baronul von Fleischmann.

Cercetași italieni cunosc faptele voastre.

Dar, ce vreți: cu atâta inteligență și curaj, tot n'ați putut prevedea totul.

„Dacă ați fi observat bine, lângă lacul Baikal era o stațiune de telegrafie fără fir.

„Când ați plecat din Irkutsk, ați vorbit tare, în mijlocul mulțimii, arătând planul vostru; s'a găsit să mi-l comunice Oamenii mei cunosc toate limbile !

„De multe ceasuri vă așteptam !

„Peste două zeci de minute veți fi morți.

„Moartea voastră va fi tot așa de originală precum a fost și viața voastră.

Cercetașii se priveau mândri.

Se lăsară să li se lege mâinile și să fie duși fără rezistență.

Dar deodată, Marius murmură:

— Jean Bart, unde e Zamba ?

Toți avură o sticlire de speranță în ochi.

Cum dispăruse ascarul din cercul dușmanilor ?

Zamba liber, mai rămâne speranță.

— Câți oameni păzesc avionul ? — zise încet Raimondo Știi Jean Bart ?

— Nu !

Marius răspunse:

— Am văzut patru.

Se uitară unul la altul: pentru Zamba patru oameni nu era lucru mare.

După un sfert de oră ajunseră la castel.

La un gest al lui von Fleschmann unul din tunuri de pe platformă fu tras înapoi așa ca gura lui să fie chiar pe platformă. Era un tun vechi de fortăreață, inutil într'un războiu modern dar bun încă pentru pază.

Era încarcat pe gură și lua foc cu fitil.

Șeful nu vorbea, făcea doar gesturi. Doi oameni luară pe Marius, îl legară de gura tunului în așa fel încât spinarea tânărului astupa în întregime gura.

„Incărcătura lui și a celorlalte două e bună și nu dă greș, va rupe corpul în două, minunat de bine.

„Ei, nu vă așteptați la astfel de moarte ?

Un tibetan se duse râzând și puse un fitil sulfuros în culasa fiecăruia din cele trei tunuri încărcate.

Au trecut cele cinci minute fixate de nihiliști. Își luaseră rămas bun unul dela altul. Fleischmann strigă:

Nu ai nimic de spus, tu cel care vei muri cel dintâi ? S'a sfârșit ! Vorbește !

Deodată o detunătură se auzi.

Von Fleischmann, făcu o întorsătură, și căzu; o a doua și tunarul avu aceiaș soartă.

O serie de lovituri urmă, alți oameni căzură; cei trei cercetași văzură complect gol, un diavol negru cu câte un browing în fiecare mână, care trăgea și la fiecare lovitură cădea un om.

Era Zomba.

Zomba care părea eșit din iad, așa gol, în mijlocul oamenilor aceia îmblăniți.

Apuca un iatagan dela cei căzuți și într'o clipă liberă pe cei trei cercetași.

Moartea șefului dezorganizase pe nihiliști, care erau ca paralizați.

Zomba strigă :

— Urmați-mă !

Și toți fugiră dar ce fugă !

Într'o clipă fură în avion, unde Zamba găsi haine de rezervă; se desbrăcse ca să poată escalda mai ușor bastionul unde era să se desfășoare drama.

Când, însfârșit avionul fu sus, toți cerură lui Zomba lămuriri.

Ascarul spuse că atunci când ei coborâseră din avion, el eșise pe partea opusă și căzuse într'o groapă destul de adâncă.

Ierburile care o acopereau îl ascunsese de ochii nihiliștilor.

In timp ce voia să se ridice, râzând de căzătură, auzi vocea lui Fleischmann.

Înțelese că lucrurile luaseră o altă întorsătură decât cea prevăzută.

Când văzu că numai patru oameni rămăsese lângă avion știu ce avea de făcut. Cu latul ce-l avea la el, ugrumă într'o clipă omul cel mai apropiat. Isprăvi repde și cu ceilalți, și urmari pe prizonieri de departe, îmbrăcându-se cu blana tibetanului ucis. Văzând pericolul în care erau amicii săi se gândi că trebuia să apară așa ca să surprindă pe călăi. Se despuie într'o clipă, sări sus și știm ce a urmat din partea diabolicei apariții.

Grație lui prima parte a planului fu minunat executată.

Dar cercetașii nu erau mulțumiți căci nu puseseră mâna pe faimoasele documente.

Aterisară într'o vale pustie după ce înoptase, și după ce luaseră o masă copioasă pe care o meritau pe deplin.

In timpul nopței, se în poiana unde, de data asta nu-l mai aștepta nimeni.

Se îmbrăcară cu hainele tibetanilor uciși de Zomba și lăsară mașina sub protecția întunericului, după un tufiș des.

In castel, unde ajunseră repde, zăpăceala era așa de mare încât nimeni nu-i întrebă nimic. Hainele îi făceau să semene cu ceilalți tibetani.

Raimondo sub pretext că vrea să vadă cadavrul lui von Fleischmann intră împreună cu ceilalți în camera mortuară — cel mai abil din toți — trecu în altă odaie care părea că e cabinetul particular al defunctului. Inchise ușa în urma sa și liniștit scotoci prin birou.

Luă toate hârtile care le găsi acolo și le ascunse sub vestă.

Apoi înfundându-și bine căciula de blană pe ochi, se înapoie în camera mortuară de unde urmat de amici eșiră binișor.

Când se ivi zorile, după o rapidă toaletă, se îmbrăcară în blănurile lor și ținură un consiliu.

Să se înapoieze la Irkutsk li se părea nefolositor.

In Siberia aflaseră că Turcii pregăteau în Arabia, un atac în stil mare împotriva canalului de Suez.

— De sigur, — zise Raimondo — sburând până acolo vom găsi un ofițer superior căruia să-i dăm documentele.

— Poate, zise Jean Bart — vom fi folositori armatei engleze care apără canalul.

— In orice caz — observă Marius — nu se poate să nu fim noi bine veniți acolo

Examinară cu atenție motorul spre a nu a avea vreo neplăcere pe drum ; după puțin timp cei patru eroi se ridicară cu avionul, și se pierdură în spațiu.

Ce-i mai aștepta în noile regiuni ?

Era un mister, ce aparținea viitorului.

Citiți urmarea în fascicula No. 48 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă :

MAȘINA DE TAIAT CAPETE

Copii!

Cea mai bună revistă și pentru vacanța este tot

„CEI TREI CERCETAȘI"

Se găsește la toți vânzătorii de ziare; se pot face și abonamente direct la Universul".

Strângeți cu îngrijire cele 10 cupoane cari se vor publica în numerele viitoare ale „Celor 3 cercetași" ca să le puteți trimite împreună cu deslegarea jocului spre a participa la tragerea premiului de lei 10.000.

Primul cupon și condițiunile jocului sunt publicate în fasicola No. 44 apărută Sâmbătă 5 August. Cereți-o la toți vânzătorii de ziare.

Pentru Copiii Abonaților și Cititorilor „UNIVERSULUI"

Abonații actuali, precum și acei cari se vor abona la ziarul **„UNIVERSUL"** în cursul lunii August 1933, cari doresc a contracta pentru fiii și fiicele lor o asigurare de lei 20.000 **„AM Universul, grupa copii și școlari"**, cu luna August 1933 gratuită, pot trimite Societății Franco-Română de Asigurări Generale București, Calea Griviței, 23 — pentru porto și expediție Lei 20, — și vor primi polița și anexa de premii, cu care **vor participa la tragerea din 1 Septembrie 1933.**

De acest avantaj se vor bucura și cititorii cari vor prezenta la ghișeurile Societății Franco-Română 10 din cupoanele publicate la pag. 2-a a Ziarului sus, dimpreună cu lei 20.

Costul abonamentului la ziarul **„UNIVERSUL"** este de lei 750.— anual; Lei 380.— pe 6 luni; Lei 200.— pe 3 luni și Lei 80.— lunar.

CEI TREI CERCETAȘI
CUPON No. 4
pentru al II-lea premiu de
10.000 Lei